

INVASJONEN AV DE

FORENTE STATER

. . . Herrens vilje om at visse ting skal skje noen ganger. Vi dro til Denver, helt nylig, og kom tilbake. Jeg tror jeg ønsker å gi rapport, fra møtet: Det var ett av de beste møtene jeg har hatt på mange år. Vi hadde en fantastisk tid. Litt over to tusen ga sine hjerter til Kristus, i tillegg til de som mottok Den Hellige Ånds dåp, i tillegg til store tegn og under som vår kjære Herre Jesus gjorde midt iblant folket der i Denver. Vi hadde en fantastisk utgytelse, og en stor samling av folk. Vi begynte med rundt fem tusen, til å begynne med. Og vi hadde Mammoth Gardens. Og på den tredje kvelden, var det ikke engang plass til at folk kunne stå på stedet. Hadde en så fantastisk tid, de fem kveldene.

² Vi dro derfra, for å reise til Canada, gutten min og jeg. Og vi kom oss opp i fjellene, og kom en snøstorm. Jeg antar at dere har hørt om det, over radioen deres. Og rundt hundre og åttiåtte mennesker omkom i den. Og vi satt fast i en snøfonn i—i flere dager, der oppe i fjellet. Og møtet vårt gikk forbi, og vi måtte komme hjem igjen nå, før vi reiser igjen. Så vi tror at alt det kanskje var for Guds vilje, at det vil bli et—et bedre møte, og noe annet. Han hadde noe i tankene for oss, som vi ikke vet om.

³ Vi vandrer på en måte i en mørk verden, men ikke i mørke. Vi bare følger etter, når Lyset går videre, så følger vi Lyset.

⁴ Og vår Himmelske Far hadde kanskje noe som vi ikke vet noe om. Det kan ha vært en fare som lå der oppe. Eller, for eksempel kan det hende at Han arbeider med å bringe noen inn. Ser dere, Gud kan bare arbeide med én person på den måten; Han forandrer en hel nasjon bare for den ene personen, for å få dem inn. Og derfor vet vi at alt var til Guds ære. Og vi takker Ham for det, og for å beskytte oss. Og det var mange, vi . . .

⁵ Billy og jeg hjalp til og med å plukke dem opp, langs veien og slikt som det, folk som hadde krasjet og alt mulig. Men vi kom oss gjennom uten noen problemer. Vi kjørte av veien en gang, men det var bare for et lite øyeblikk. Og en mann der oppe på en ranch kom ned og dro oss opp med en traktor. Bare skled; det var veldig glatt.

⁶ Og det var en av tingene de ikke hadde hatt på . . . kunne ikke, de eldre kunne ikke huske at de noen gang hadde hatt en storm som det, i det området, på den tiden av året, Roundup, Montana. Og vi var . . . Vi vet at når noe er så spesielt som det, så har vår Herre Sin hånd med i det et sted. Det var for en hensikt, for—for vårt beste. Til vårt beste, det var hva det var.

7 Og så ringte jeg broder Neville, etter at jeg kom tilbake, og jeg sa: “Jeg kommer til å være hjemme på søndag. Og—og hvis du ønsker at jeg skal komme ned og kanskje ha søndagsskole, ja, så er det greit.” Og jeg sa: “Da vil jeg . . . og jeg vil være veldig glad for å gjøre det.”

8 Han sa: “Ja, selvfølgelig, broder Bill.” Sa: “Vi er alltid så glade for at du kommer”, med et stort, åpent hjerte og velkomst, slik som det. Og la det så ut på radioprogrammet sitt i går. Så vi er takknemlige for alle disse tingene.

9 Og denne morgenen, nå, som er morsdagen. Folk flest, dere vil høre morsdags-prekener overalt, og folk snakker om mor, noe jeg synes er fantastisk. Vi lar det vente til siste del av møtet.

10 I morges hadde jeg annonsert, at, et—et emne om *Invasjonen av De forente stater*, som jeg ønsket å tale over. Og du har sannsynligvis hørt på radiosendingen, og du vil høre mange av dem i dag. Og det vil bli en morsdagpreken, kanskje, i kveld i møtene. Og så tenkte jeg, denne morgenen, at jeg ville kunngjøre, “invasjonen”.

11 Jeg talte om det i Denver, her, ikke akkurat fra den vinkelen som jeg tenker å presentere det fra denne morgenen, om Gud vil. Og, det, hadde en fantastisk stund med det. Herren bare velsignet på en fantastisk måte. Det gir oss noen ganger en . . .

12 Du må bare bli rystet litt, for å innse hva det hele dreier seg om, gjør vi ikke, noen ganger? Og vi ber om at Gud vil gjøre det.

13 Og, forresten, der oppe, da vi var ferdige . . . det var Forretningsmennene fra Denver som sponset møtet, og det var en litt annerledes sponsor enn jeg noen gang hadde hatt før.

14 Og vanligvis vil forkynnere, når de sponser møtet, du sier . . . “Har dere annonsert det?” “Ja, til menigheten.” Det er alt. Det vil si hyrder; de vil at flokken deres skal få vite om det. Det er helt fint. Det er deres plikt.

15 Men Forretningsmennene var litt annerledes. De ønsket at verden skulle vite om det, så de bare sendte ut reklame for rundt tre eller fire tusen dollar på alle trikkene, drosjene, på støtfangere til bilene og overalt. Vi hadde en fantastisk tid.

16 Etter at møtet var over, tok de meg til side, og sa: “Broder Branham, hva kan vi gjøre for deg nå? Hva skylder vi deg?”

17 Jeg sa: “Vel, selvfølgelig, ingenting.” Jeg sa: “Dere skylder meg ingenting.” Jeg sa: “Dere kan betale hotellregningen min her nede, hvis dere ønsker det.”

18 “Åh, vi ønsker å gjøre noe for deg.” Og de ville ikke . . . Jeg ville ikke ta noe fra dem.

19 Så kalte arrangøren dem sammen. Han sa: “Jeg tror han liker å jakte og fiske litt, gjør han ikke?”

Han sa: “Ja.”

20 Så en av forretningsmennene hadde en ranch der oppe, og han sa: "Jeg vil rett og slett gi ham en slik gave."

21 Vel, herr Moore dro opp for å se den. Han måtte ri rundt trettifem miles, på hesteryggen. Jeg sa . . . Herr Moore sa: "Jeg skulle gjerne sett søster Branham ri dit sittende på en hest." Så han, de, og . . .

22 Men, uansett, etter det, dro de dit til en ranch og gård i Silver Plume, Colorado. Dette skal være slik nå. Og de kjøpte en liten ranch der oppe, og setter opp et fem-roms hus der borte for meg nå, for å . . . i Silver Plume, Colorado, som ligger midt i hjertet av fjellene. Så, dere fiskere, jeg antar at det er et godt tidspunkt, så det ville være et godt sted å slappe av, og etter møtene og slikt, hvis Gud tillater det. Det er opp til Ham, ser dere.

23 Jeg ønsker nå å rette vår oppmerksomhet mot Ordet. Og jeg elsker virkelig Ordet, Guds levende Ord. Det er, på innsiden av Ordet er Livet. Nå: "Ordet, bokstaven, dreper, men Ånden gir Liv." Og Livet er i Ordet, fordi det er Guds Ord. Livet ligger i Hans Ord.

Som om jeg sier til deg: "Jeg gir deg . . ."

24 Du sier: "Jeg er sulten denne morgenen, broder Branham. Vil du gi meg fem dollar?"

25 Jeg vil si: "Det vil jeg." Nå, det er like mye liv i dette som det er i løftet mitt.

26 Det er på samme måte det er med Gud. Når Gud lover noe, så hva Gud er, Hans . . . Han må være i Sitt Ord. Ser dere? Dette Ordet er verdt, nei . . . Dette Ordet er akkurat det samme som Gud. Det er Gud.

27 Ditt ord er hva du er. Det er din garanti; som vi pleide å si. Din garanti er ditt ord. Hvis vi ikke kan ta deg på ordet, så kan jeg ikke ha tillit. Men hvis jeg kan stole på ditt ord, så er han en hederlig mann.

28 Og Bibelen sier: "I begynnelsen var Ordet, og Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud." Ser dere? Ser dere? "Og Ordet ble kjød og tok bolig iblant oss."

29 Hvis vi tenker på det, er denne, selve jorden som vi lever på, denne morgenen, Guds Ord. *Det* treet er Guds Ord. Og du, din kropp, er Guds Ord. Gud talte det til eksistens på den måten, skapte det fra ingenting; før det fantes noe.

30 Har du noen gang lagt merke til menneskelivet, hvor det kom fra? En liten celle, så liten at det menneskelig øye ikke kan se den; bare gjennom en stor, kraftig linse. Og derfra kommer en mann på hundre og femti, to hundre pund. Hvor kom han fra? Ser dere? Gud bare talte det, og det bare begynte, å vokse ved naturen, og det er nøyaktig det som bringes fram. Han talte ethvert tre, alt, til eksistens. Og det er så fantastisk, så fantastisk, denne morgenen, å se nærmere på Guds Ord.

31 Nå, denne morgenen, i Det gamle testamente, åpner vi i Krønikebok. Jeg har egentlig vært litt uvel . . . Mens dere nå slår opp i Krønikeboken, det 18. kapitlet. Bare litt sliten. Men om Herren vil . . .

32 Jeg er ikke sikker; vi får vite mer onsdag kveld. Om Herren vil, og menigheten føler seg ledet til det, ønsker jeg å ha onsdag, torsdag, fredag, lørdag og søndag, som en vekkelse her, bare som en undervisningsvekkelse fra Ordet. [Forsamlingen sier: "Amen."—Red.] Onsdag, torsdag, fredag, lørdag og søndag, bare undervisning om Ordet; ikke helbredelsesmøter, men undervisning. Kanskje Herren vil veilede oss slik. Og så vi . . . Jeg bare elsker å være sammen med dere og ha fellesskap rundt Ordet, med dere. Tusen takk, for det fine, herlige "amen".

33 Nå i det 18. kapitlet av Krønikeboken, og begynner med det 12. verset, ønsker vi å basere våre tanker, bare kort på dette viktige emnet for tiden. Første Krønike- . . . , eller Andre Krønikebok, jeg beklager, Andre Krønikebok 18,12, og vi vil lese en del av det her, og se hva vår Herre vil at vi skal vite.

Utsendingen som hadde gått for å tilkalle Mika, talte til ham og sa: Hør! Samstemt taler profetene ord som er gode til kongen. Jeg ber deg, la ditt ord være som ordet fra en av dem, og tal det som er godt!

Mika svarte: Så sant HERREN lever, hva enn min Gud sier, det skal jeg tale.

Så kom han til kongen. Kongen sa til ham: Mika, skal vi dra opp til Ramot i Gilead for å stride, eller skal vi la det være? Han sa: Dra opp, og dere skal lykkes, og de skal bli overgitt til deres hånd.

34 Nå, for å rette tankene våre en liten stund; bare ett ord til Ham igjen, om dette.

35 Vår Himmelske Far, med takknemlige hjerter nærmer vi oss Deg akkurat nå, på vegne av fortapte sjeler, på vegne av de som er trengende, på vegne av menigheten. At, må Den Hellige Ånd komme raskt inn i Ordet nå, vi ber. Led Det rett til ethvert hjerte her, som har behov. Og når Han leverer Sitt Budskap om Ordets kraft inn i hjertet, må vi alle bli beriket ved Det, denne morgenen; la oss gå fra tabernaklet, mens vi fryder oss og priser Gud og sier: "Våre hjerter brenner i oss, på grunn av Hans Nærvær." For vi ber om det i Hans Navn. Amen.

36 Scenen vår, denne morgenen, er basert på en tragedie. Og Det gamle testamente, for meg, er alltid en skygge eller en—eller en forutsigelse av Det nye testamente. Mange ganger, har noen sagt: "Broder Branham, hvorfor tar du alltid Det gamle testamente? Nesten alltid, når du tar en tekst, vil du gå tilbake til Det gamle testamente." Jeg gjør det fordi jeg liker typologien. Jeg liker . . .

37 Utdannelsen min er veldig begrenset, som alle vet. Og den eneste måten jeg vet for å være mer eller mindre nær sannheten, er å se hva forbildet var, å se mot plantegningen og se hva det var. Og så vet jeg at hva *det* var, vil være noe som ligner på hva *dette* er her, fordi det er bare skyggen av det. Og jeg ser alltid tilbake til Det gamle testamente for å se hva Israels barn gjorde, se hva syndens straff var, se hva profetenes rettferdighet var, se hva alle de tingene var; og da vil jeg få en idé om hva *dette* er her, som har vært et forbilde på hva som vil bli i den generelle konklusjonen på slutten.

38 I løpet av denne tiden hadde det skjedd noe stort med Israel. Det befant seg i midnattens mørke.

39 I Det gamle testamente, om Herren vil, kanskje i de kommende møtene, ønsker jeg å vise hvordan de Syv Menighetstider er symbolisert i Det gamle testamentet. Hvordan de begynte helt nøyaktig slik som i begynnelsen av Menighetstidene til hedningemenigheten, og kom rett ned gjennom en slik mørk tidsalder og kom ut i den herlige pinsetiden, da Den Hellige Ånd falt i den første menigheten i . . . i den jødiske tidshusholdning. Går så gjennom en ny periode av hedningemenigheten, gjennom en mørk tidsalder, og så kommer ut igjen inn i Tusenårsriket, på slutten.

40 Nå, så der tilbake i mellomalderen kom denne store kong Akab til makten. Og han levde på en måte på omdømmet til de andre israellittiske kongene, som var en . . . Akab selv var en—en slags grensetroende. Jeg har ofte omtalt ham på den måten, fordi han var en del av tiden på *denne* siden av gjerdet, en del av tiden på *den* siden av gjerdet.

41 Man vet aldri hvor en står, en mann som er ustabil som dette. Det vil si en person som bekjenner seg å være en kristen, og så ustabil, at du ikke vet hva du skal gjøre med personen. I dag er de kristne; i morgen vet du ikke hvor de er. I kirken i dag, fryder de seg og synger og priser Gud; og i morgen, ute og drikker, koser seg, løper hit og dit. Så med en slik person er det vanskelig å gjøre noe.

42 Jeg husker, som gutt, at vi hadde en—en gammel hest en gang, som pleide å hoppe over gjerdene hele tiden. Og jeg antar at mange av dere menn, på min alder, husker tilbake til tiden da man brukte hest og kjerre. Jeg har mange ganger kommet nedover denne gaten her, og kjørt en hest og kjerre, selv. Jeg er førtifem. Så, de . . . Jeg husker, denne gamle hesten, vi la et åk på nakken hans, som du ville satt på en ku, for å hindre ham fra å hoppe over gjerdet. Og han hoppet likevel. Og han ville senke det åket og gå rundt det, og så videre. Han kom seg over gjerdet. Og en dag, det han . . .

43 Jeg lurte på hva som tiltrakk den gamle gampen. Og det var et stort synkehull der nede. Nå, han sto i alfalfa, åh, høyt,

men han ville ha . . . Det var noen blad med hundegress i et synkehull. Og han hoppet over gjerdet og kom ned i synkehullet der det var masse piggråd og glasskår, der vi . . . på vår—vår søppelfylling, og kom seg inn der, for å få noen munnfuller av det hundegresset. Og vi måtte få tak i noen flere hester og dra ham ut av synkehullet. Da han kom inn der, satte han seg fast. Og da han sto der ute, skalv og blødde han, og—og hvordan han var, bare for å få en munnfull, eller to, av det hundegresset, mens han sto i alfalfa, nesten opp til knærne.

⁴⁴ Jeg har ofte tenkt på dette bildet. “En overtreders vei er hard.” Han ville bare ikke stå i ro der han spiste og hadde det fint, men . . . han måtte hoppe over gjerdet og gå og bli helt skadet og kuttet opp slik som det, bare for å få en munnfull med—med gress av et annet slag. Nå, det er omtrent slik folk oppfører seg, som hopper over gjerdet til Guds beitemark. Tror du ikke det? Går ut, går ut i dag; kommer inn. Er i menigheten, har en fantastisk stund; så, i morgen, gir de alt for noe slikt som det. Det gjør det veldig vanskelig.

⁴⁵ Akab var mer eller mindre den slags person. Uansett hvilken vei vinden blåste, hadde Akab seilet sitt klart, enten det var på *denne* veien eller *den* veien. Ekteskapet hans gjorde ham helt forvirret, med en liten kvinne som var en liten prinsesse, en kongsdatter, en Jesabel. Veldig pen å se på, en veldig vakker kvinne, men innerst inne var hun ond. Og hun var en avgudsdyrker, og hun førte hele Israel . . .

⁴⁶ Nå, hvor jeg gjerne vil dvele der bare i noen få minutter, var, for å komme inn i kjernen av dette med morsrollen, ser dere, der. Og når en mann forbereder seg til å gifte seg; den typen jente, kvinnen som han . . . Det er mer enn bare å se på skjønnhet. Du må finne noen, der både sjel og kropp blir forent sammen; noen som virkelig vil være din venn og følgesvenn, som vil forbli knyttet til deg i tykt og tynt.

⁴⁷ Nå, men Akab, han bare falt for henne fordi hun var pen, antar jeg, og giftet seg. Det kunne ikke være noe annet ved henne, på grunn av, så ond som hun var. Og hun kom dit. Og så, selvfølgelig, siden han var så betatt av henne på den måten og elsket henne, ja, så fikk han hele Israel til å synde og gå imot Gud, og til å rive ned Guds altere; bygge opp Baal-altrene. Og de hadde Baal-dyrkelse over hele Israel på den tiden.

⁴⁸ Nå, hans kone hadde gjort at rettferdige Nabot . . . Mange av dere har lest om ham. Hvordan han tok hagen hans, ved svik; sverget, en løgn, og førte falske vitner imot ham. Fordi, hun ønsket å gjøre noe for mannen sin; og drepte en rettferdig mann, for å få en hage som lå i nærheten av palassets land.

⁴⁹ Alt dette, så Gud ovenfra. Så profeten, Elias, som var en stor, mektig Herrens tjener, profeterte og fortalte Jesabel hva som ville skje med henne. Og han fortalte Akab at hundene ville slikke

hans eget blod. Nå, når Gud sier noe . . . Selvsagt, på den tiden, kom Herrens Ord direkte gjennom profeten.

⁵⁰ “Gud, talte i tidligere tider og på mange måter, til fedrene gjennom profetene, i denne siste tid gjennom Sin Sønn, Kristus Jesus.”

⁵¹ Så, *Dette* er Ordet. Og hvis noe er i motsetning til *Det*, la det være. Ser du? Nå, i dag taler Han sekundært gjennom profeten, seeren og så videre. Men først er *Dette*, Ordet. Nå . . .

⁵² Og Akab hadde gjort denne ondskapen. Og han fortsatte; Gud velsignet folket i mange år. Og til slutt var Josafat konge over Juda, mens Akab var konge over Israel.

⁵³ Og, så, Josafat var en rettferdig mann. Han var sønn av Asa. Asa var en—en rettferdig mann, og han rev ned alle altrene til—til avguder; bygde opp Jehovas altere. Og de hadde en—en vekkelse, som det var, oppe i Juda.

⁵⁴ Og så etter en stund sendte Josafat eller Akab, rettere sagt, bud opp, og han oppdaget et nytt landområde i Syria, som han trodde tilhørte ham, som han tenkte han ville gå og erobre. Så han spurte denne Josafat, om han ville komme og inngå en pakt med ham.

⁵⁵ Og, åpenbart er det en stor fare nå, se, da de så denne store kongen, Akab, der borte, og de så denne store her oppe, Josafat; en av dem, en lunken; den andre, en Åndsfylt mann. Vær forsiktig med hvordan du inngår allianse. Vær forsiktig med hva du gjør, hvordan du omgås med vantro. Hold dere rene, spesielt i den tiden vi lever i.

⁵⁶ Jeg tror menighet, uten en skygge av tvil, dette har brent i mitt hjerte. Det er grunnen til at jeg ser frem til disse fem kveldene, snart; nok en gang, før det skjer, å gi denne menigheten en grundig gjennomgang, gjennom Bibelen.

⁵⁷ Vi lever i tidens skygge. Det kan skje når som helst. Når vi ser at tiden er inne, for at ting skal skje; fiendens åpenbare ondskap, de samme kreftene. Vi ser på disse snøstormene og alt som skjer, alle disse plagene, alle de forskjellige tingene. Det er alt sammen forårsaket av disse forstyrrelsene, ved å detonere disse bombene og slikt. De roter til alt her. Og de roter rundt i Guds store laboratorium, for å oppfylle Hans Ord. Det vil skje.

⁵⁸ Så, “syndens mann” står fram, i kraft, så forførerisk. Du store. Jeg hørte en forkynner i morges, en Åndsfylt mann, tale om dyrets merke og sa at antikrist var Russland. Det er så feil. Hm-hmh. Russland har ingenting med det å gjøre. Nei, sir. Det er Bibelsk. Nå, men legg merke til i denne store tiden som vi lever i, en advarsel.

⁵⁹ Nå, denne Josafat, følte seg ganske smigret, fordi Israels store konge sa: “Kom og besøk meg.” Og han dro ned dit. Og de tok okser og sauer og så videre, og ofret. Hele tiden, der nede i Akabs

hjerter, var han en bedrager, for han tilba ikke det . . . eller ofret disse sauene og slikt med et oppriktig hjerte, fordi, tross alt, stolte han mer på sin kones religion.

⁶⁰ Og legg merke til, akkurat da Akab giftet seg med Jesabel i tiden for Israels store, mørke tidsalder, brakte han avgudsdyrkelse inn i Israel, et nøyaktig bilde på i dag. Akkurat i den mørke tidsalderen; da vi kom ut gjennom de første apostlene, den andre runden, den tredje runden, over i den mørke tidsalder, de femten hundre årene. Akkurat som Akab giftet seg med Jesabel og brakte avgudsdyrkelse inn i Israel, slik giftet Den Hellige Ånds menighet seg inn i ismer, og brakte avgudsdyrkelse tilbake igjen, og i dag er det en form for kristendom. Ser dere? Ser dere, bare veldig mørkt. Og nå har det beveget seg videre nedover, hver tid; hver menighetstid beveger seg videre til den samme tingen, til det store klimakset, til den lunkne tilstanden kommer, lunkne Laodikea Menighetstid. Åh, for en fryktelig tid vi lever i.

⁶¹ Lytt. Jeg ønsker å bekjenne rett her, før jeg går videre. Jeg er en gammeldags predikant som lengter etter å se de gamle tidene igjen. Jeg har sett så mye av denne etterligningen, Hollywood som glamoriserer Evangeliet, at jeg er så lut lei av det. Ja, sir. Jeg ønsker å se den gamle måten. Jeg er redd for at vi pynter for mye på kristendommen for folk; det er en farlig kurs.

⁶² Nå, Josafat kommer ned og tenker: "Åh, vel, denne store Israels konge, jeg vil bare . . . Åh, vi vil . . . Det vil gå helt fint." Og midt i all denne store glamouren, hva gjorde han? Han inngikk en allianse, for å gå opp for å kjempe mot fienden, på felles grunn, fordi de sa: "Vi er begge det samme folket." Men det var de ikke. Den ene var en Åndsfylt gruppe, den andre var en lunken gruppe. De er ikke det samme folket. Nei, sir. Du kan ikke ha . . .

⁶³ Mørket kan ikke ha fellesskap med lyset. Natten kan ikke eksistere i nærvær av sollyset. Og den mest farligste tiden som finnes, er mellom de to. Akkurat når solen går ned eller står opp, er den mest farligste tiden som finnes. Det er ikke nok sikt til å se klart; lysene på bilen din lyser ikke godt og klart. Det er bedre at det er enten mørkt eller lyst. Jesus sa: "Vær varm eller kald, ikke lunken." Nettopp, det er den farlige kursen.

⁶⁴ Og så Josafat, da han kom ned, og så ble denne store alliansen inngått, som ikke behaget Gud. Og legg merke til, akkurat i det øyeblikket han, all begeistringen nå: "Jeg har fått denne kongens gunst. Og, åh, jeg—jeg—jeg har fellesskap med denne naboen. Jeg har . . ."

⁶⁵ Ser dere, vær forsiktig med det, menighet. Skjønner? Det er det som forårsaker alle problemene rundt dette tabernaklet her, og rundt de andre. Skjønner? Vær forsiktig med hva du involverer

deg i. Skjønner? Vær ærlig, og vær enten for Kristus eller vær imot Ham. Skjønner?

⁶⁶ Nå, denne karen inngikk alliansen, og han trodde han hadde gjort noe stort. Men, da han sa: “Er det ikke nå, før vi kan dra opp, at vi bør rådføre oss med Herren om dette?” Nå, Josafat hadde nok religion igjen i seg, i sitt feiltrinn, til at han dro ned dit til denne kongen, men han hadde nok religion igjen i seg til å tenke: “Vel, vi burde i det minste rådføre oss med Herren.”

⁶⁷ Nå, Akab gikk dro rett ut, uten å si et ord; bare på sin egen mekaniske, fysiske, menneskelige måte å gjøre ting på.

⁶⁸ Jeg bare lurur her, menighet, om ikke dette er slik vi mange ganger har gjort feil. Tenker det ut og sier: “Vel, det burde være på *denne* måten”, og vi holder oss til det.

⁶⁹ Jeg tror det er der en hel del av den amerikanske evangeliseringen befinner seg i dag, at vi har plassert det i en form for—for, jeg vil si, Hollywood-evangelisering, en hel masse glamour. Vi legger merke til at evangelisten kommer til plattformen i dag, og, du store, han er helt oppblåst, og forteller en hel del vitser før han begynner å forkynne, og ting som det, og holder på og oppfører seg som en klovn på talerstolen. Når tiden kommer for å gi et alterkall, ser ikke folk engang noen oppriktighet til å gi et alterkall. Det er riktig. Det er grunnen til at verden har kommet inn i den lunkne tilstanden i dag, som den er i.

⁷⁰ Jeg undrer, i dag. Det er bare, i dag, jeg . . . Menigheten, vi har prøvd å sende guttene våre til skolen, for å lære psykologi og så videre som det, for å vite hvordan formidle et program, for å gå på talerstolen og ordne våre . . . Budskapet er så forførende, at det tiltrekker folket, og tiltrekker oppmerksomheten deres. Og mange store psykologer går ut som lærere på den måten, og dramatiserer og setter i gang en hel masse greier. Og jeg bare undrer, når de . . . at . . . Vi forteller alltid om menighetens skjønnhet og attraksjon. Men vi unnlater å fortelle dem: “Den som vil følge Meg, han må fornekte seg selv, ta sitt kors opp og følge Meg.” Jeg lurur på om vi ikke har gjort menighetens skjønnhet for vakker, for den personen som kommer inn.

⁷¹ For eksempel har baptistmenigheten i dag et slagord: “En million til i 44”, tar inn medlemmer i tusenvis, og titusener, uomvendte, bare mennesker som går inn og blir medlem av menigheten. Og det er en vanære for Jesu Kristi Menighet, å ta inn slike medlemmer. De drikker fremdeles. De røyker fremdeles. De gambler fremdeles. De lyver fremdeles.

⁷² De kommer til menigheten, og forventer å bli underholdt av en gjeng med Hollywood-evangelister som går opp og presenterer en masse glamour, og mange store instrumenter oppstilt over hele plattformen.

⁷³ Når de burde ha et gammeldags, hvor Gud er først, gråtende alterkall der nede; hvor menn og kvinner ikke kommer for å glamorisere, eller for å løpe opp og opptre som en klovn, men å komme ned til alteret og ta innover seg Jesu Kristi død der, som døde for dem, at de blir tro mot Gud igjen.

⁷⁴ Jeg lurer på om vi ikke lever i den slags tid, når vi tar store evangelister, slik som mange som reiser landene rundt i dag, av store anerkjente evangelister som studerer psykologi og tiltrekker folk til menigheten. Men etter at du først har fått dem inn i menigheten, hva skal du da gjøre med dem? Hva—hva vil skje med dem, etter at de har kommet inn i menigheten? Blir bare medlem av menigheten og går tilbake med den samme synden og det samme ønsket som de kom inn i menigheten med. De går tilbake på samme måte. Og det er grunnen, i dag, hvorfor verden ser på og sier: “Vel, hvis *den* mannen har religion, hvis *denne* personen har religion . . .”

⁷⁵ Jeg er redd vi har gjort det for enkelt. Det er, jeg elsker . . . Jeg tror, glede, så visst, jeg tror at all glede ligger i Jesus Kristus. Det er riktig. Jeg tror det er glede og lykke. Men husk, broder, det er smertens og lidelsens og korsets vei. Du må innse det også. Det er riktig. Jeg lurer på om vi ikke har presentert det litt for—litt for lettvent.

⁷⁶ Mens jeg så, og min kone satte . . . Jeg skulle ut, og hun satte en rose på frakken min i morges. Hun sa: “Du burde ha den på deg. Moren din lever.”

Og jeg sa: “Åh, kjære, jeg vet ikke.”

⁷⁷ Morsdagen er fantastisk, men det er likt verden, de har kommersialisert den, bare for å selge blomster og slike ting. Vel, det er en vanære mot mor. Ja, min mor er min mor hver dag i året, ja, sir, ikke bare én dag.

Jeg sier: “Elsker du moren din?”

⁷⁸ “Jeg sendte henne en bukett med blomster forrige morsdag.” Vel, broder, hun burde være mor hver dag. Men det er kommersielt.

⁷⁹ Den blomsten er vakker. Jeg elsker en vakker blomst. Jeg tenker på den akkurat som jeg gjør . . . Hvor vakker blomsten er. Den blomstrer. Og den har duft. Og den forbipasserende lukter den. Dyrene kommer forbi, lukter den. Men, hør nå her, den er vakker. Akkurat som Herren Jesu Kristi Menighet, Den er det mest herlige; Guddommelige helbredelser og kraft og under og tegn og mirakler og frihet fra synd. Det er et vakkert sted. Men, se, hvis den rosen . . . Det er likt med oss, Menigheten, som all natur.

⁸⁰ Rosen er vakker, og enhver ku i landet ville slikke på den hvis hun kunne. Men naturen tilveiebrakte små bajonetter, små spyd

som stikker ut der, kalt torner, og de lar dem være i fred. Det beskytter den. Det er helt riktig.

⁸¹ Og jeg tror, i dag, hvis vi ikke har Guds Ord, som er skarpere enn et tveegget sverd, rundt Guds hellighets skjønnhet og kraft, vil vi la enhver ku i landet slikke på Den og ødelegge Den. Det vil skitne Den til. Det vil være en vanære for Menigheten. Det er riktig.

⁸² Jeg tror, i dag, hva vi trenger er flere gammeldagse, Gud-kalte forkynnere, robuste, kanskje ikke med mye utdanning, men vil bringe folket ned til et alter, og der de er i kvaler. Ikke med glede og latter og tygger tyggegummi og skriver navnet sitt på et papir; men, broder, på den gamle måten der vi gråter ut og dør ut, inntil menn og kvinner omvender seg fullstendig fra sine synder og kommer nær Gud. Amen.

⁸³ Jeg sier dere, vi har: "Rekk opp hendene, dere som ønsker å ta imot Kristus", alle disse tingene. Det er helt i orden, broder, men det driver ikke—det driver ikke bort synd.

⁸⁴ Du må omvende deg først, få det rett, gå ned dit og virkelig rope ut. Jeg kan huske tiden da gammeldagse mennesker gikk ned gjennom midtgangene, og opp og ned langs gatene, gråt og snakket med naboene sine. Det var kristne på den tiden; og fortalte dem om Herrens ting.

⁸⁵ Og i dag skriver vi navnet vårt i kirkeboken, og går ut og blir hjemme, og sier ikke ett ord om Det. Likegyldige. "Bare så lenge vi tilhører kirken, så er alt i orden." Jeg er sikker på at vi tar feil der, folkens. Ransak deg selv. For, det vil ikke holde i dommen. Nei, sir. Det vil det ikke.

⁸⁶ Ikke noe mindre: "Den som vil følge Meg, må fornekte seg selv, ta sitt kors opp og dø hver dag." Forbli død, der på korset. Det er riktig. Sjelekvaler! "Veien, jeg vil ta veien", synger dere, "med Herrens foraktede få".

⁸⁷ Jeg tenker i dag, for en tid vi lever i! Den evangeliseringen, de annonserer for det med store, sterke lys, og de prøver . . . Når du ser evangelisten komme til byen, undrer du deg. Jeg, mine møter har gjort meg skyldig i det samme. Det er riktig. Jeg lurar på hvem som kommer til byen noen ganger, evangelisten eller Jesus Kristus? Vel, de har . . .

⁸⁸ Jeg dro til et sted her, for ikke lenge siden, hvor en bestemt evangelist skulle komme. Og Jesu Navn . . . Vel, de hadde bildet av evangelisten, "mannen for tiden", mannen med *dette*, og mannen med *det*.

⁸⁹ Jeg, noen ganger tenker jeg på tjenesten min, og ser folk som kommer. Og jeg går inn på et hotellrom og sier: "Gud, hvem—hvem kommer folk for å se, meg eller Deg?" Ser dere? "Hvis de kommer for å se meg, er de fortsatt fortapt; men, Å Gud, riv meg ned, ta meg bort. Jeg ønsker å representere Deg, den Ene Som vi

vil stå foran en dag, med skjelvende hender og skjelvende, svak kropp, og se på Deg. Vitende om at min sjel avhenger av Din avgjørelse.” La oss opphøye Kristus.

⁹⁰ I dag sier du: “Vel, jeg tilhører baptistene. Jeg er metodist. Jeg tilhører tabernaklet. Jeg gjør *dette*.” Åh, det har ingenting med saken å gjøre; ikke det minste. Jeg undrer noen ganger.

⁹¹ Her for ikke lenge siden, så jeg en—en reklameplakat, der en bestemt kampanje kom til byen. Og ord om mannen, mannens navn var skrevet med store bokstaver over det hele, slik som *det*. Og nederst, i et lite hjørne, sto det: “Jesus Kristus, den samme i går, i dag og for evig”, langt nede i hjørnet. Ser dere?

⁹² De tok all helligheten fra Kristus, og overførte det til en eller annen mann, eller en menighet, eller en organisasjon. Broder, jeg sier, du kan slippe unna med glamour, Hollywood klovneri, slik, i en . . . ifølge menigheten. Men, i Jesu Kristi Nærvær, er Han den Ene som skal herliggjøres. Det er riktig. Nå, det er sannheten, min kjære broder og søster.

⁹³ Ikke vær sint på meg. Bare husk at jeg forkynner for dere. Jeg ønsker å forkynne som om dette var den siste talen jeg noen gang holdt i mitt liv. Jeg ønsker å forkynne, hver preken jeg forkynner, som om jeg var en døende mann som forkynte for døende mennesker. Og, jeg er det; lyset mitt brenner ned, hver dag; ditt gjør det også. Og vi er døende mennesker. Og vi må møte den levende Gud, en av disse dager, og vi bør være i dyp oppriktighet om dette.

⁹⁴ Bare i en glamour og holder på, og bli medlem av menigheten, og gå *hit* og *dit*, oppføre seg på *denne* måten og *den* måten.

⁹⁵ Vi bør ha gammeldagse bønnemøter i hjemmene våre, og rope ut til Gud, dag og natt. Tiden er nær, “nødens tid, trengselens tid.” Bibelen sier, “en mørk tid.” Og vi lever i den.

⁹⁶ Der denne store mannen gikk ned der under begeistringen. Han forente seg med de lunkne, med de grensetroende og trodde han gjorde noe stort, trodde at Gud velsignet ham. Og innså ikke, at han samtidig dro med seg hele denne gruppen inn i det. Hva da? “Vår lille gruppe, fra—fra Juda her oppe, vil komme ned og forene oss med Israels store tropper. Hvilket mektig folk vi vil bli.”

⁹⁷ Der har du det. Og det er nettopp denne metoden djevelen bruker for å forføre akkurat nå, for å bringe inn antikrist; like så sikkert som jeg står her. “Vi vil forene vår innsats sammen.” Vi kan ikke gjøre det. Hvordan kan to gå sammen, uten at de er enige?

⁹⁸ Disse Forente Stater gjorde den samme, akkurat den samme erfaringen og den samme feilen, da det forente seg med Russland der tilbake. På det tidspunktet var de nesten i ferd med å gå til krig, og allierte oss med Russland. Og nå ser dere hva vi har, gjør

dere ikke? De har flyene våre og alle hemmelighetene våre, og atombombene våre og alt mulig liggende der borte, for å sprengre det tilbake på oss. Det samme gjelder åndelig.

⁹⁹ Så finner vi ut, etter at Josafat hadde inngått denne alliansen, og de rådførte seg. Se nå, se på verden på utsiden, han sa: “Ja visst, vi har mange profeter her nede. Vi har et seminar fullt av dem.”

¹⁰⁰ De drar ned og får tak i karene som hadde blitt opplært, som kunne psykologi, som visste alt om det. Sa: “Kom opp nå, og vi spør og rådfører oss med Herren.”

¹⁰¹ Alle sammen, selvfølgelig, i sitt kjødelige, oppblåste sinn, kom de opp dit og sa: “Nå, hør her, vi . . . Bare dra i vei. Herren er med deg, og Herren kommer til å gi deg det landområdet der oppe, som, det kommer til å bli ditt. Dere kommer til å drive syrerne helt tilbake. Du kommer til å gjøre det.” En av dem lagde seg til og med et par store jernhorn, og begynte å løpe rundt slik som *dette*, og sa: “Med disse skal du drive syrerne bort.”

¹⁰² Men, Josafat, bare litt for åndelig til å finne seg i det klovneriet. Det er riktig.

¹⁰³ Gud, gi oss noen flere Josafater, som er lut lei av denne Hollywood-klovningen. Det er riktig, gir seg ut for, later som om de er noe de ikke er; lager til, dramatiserer, for å trekke inn. Og så når de kommer inn, hva har vi å tilby når de kommer inn? Som å be en mann om å, “komme og bade i en ørken”. Ikke noe annet enn rødbrun sand på hodet ditt, som forårsaker sorger etterpå.

¹⁰⁴ Nå, merk dere det, hva kan du bringe dem inn i? En bestemt dame sa til meg her om dagen: “En mann sa: ‘Jeg ville gått i kirken, men hva—hva ville jeg oppnå hvis jeg gikk i kirken?’ Sa: ‘Alt de gjør, er å organisere middager, og de . . . for *dette, det og hint.*’” Og damen sa: “Jeg sto målløs, for jeg visste ikke hvor jeg skulle sende ham.” Slik er det. Sa: “Jeg skulle ønske jeg kunne finne en gammeldags kirke hvor de virkelig synger de gammeldagse salmene og lever gudfryktig.”

¹⁰⁵ Når barn er sultne, spiser de fra en søppeldunk. Det er opp til den levende Guds Menighet å ernære dem med det sanne levende Ordet . . . fra Gud.

¹⁰⁶ Der, i all den glamouren og slikt, sa Josafat: “Finnes det ikke én til?”

¹⁰⁷ “En til?” sa Akab. “Vel, hva skal du med en til? Vi har fire hundre av de beste, utvalgte, utdannede, vel-nærte, -kledde mennene som finnes i landet, som står her. Hver enkelt av dem sier samstemmig, og med ett hjerte og én røst: ‘Gå! Gud er med dere.’”

¹⁰⁸ Jeg lurar på om ikke De forente stater har møtt det samme. Jeg lurar på om ikke Guds Menighet har møtt det samme. Jeg undrer. “Vel”, sier, “hør her, de har suksess. De har flotte, store

møter. De samles tusenvis om gangen.” Men jeg lurer på om det ikke bare er én til. Jeg lurer på om det ikke er noe annerledes.

¹⁰⁹ Vi finner ut at vi har tretti tusen omvendte i løpet av seks uker, og seks uker senere har vi ikke én. Det er noe galt et sted. Det er riktig. Og det er bare glamour, noe påtatt. Verden har, gjennom tv, gjennom radio, gjennom kinofilmer og disse kanalene der, fordervet denne nasjonen med Hollywoods sludder. Det er riktig. Alt ønsker å være i stort glamour. Er ikke det sannheten? Du vet at det er sannheten. Vi har ikke noe mer av den gammeldage religionen som vi pleide å ha for mange år siden. Det er fordi den har blitt forbigått. Vi vil komme til det, om bare et øyeblikk, du vil se.

¹¹⁰ Ja, for et vakkert bilde, eller et gripende bilde, burde jeg si. Og her kom denne Josafat, sa: “Ja, jeg ser dem alle. De har alle sammen fått sine grader”, og hva enn det var. “De skal alle være profeter, eller store forkynnere. De kommer fra flotte høyskoler. Og de er alt dette. De er fra den store profetskolen og alt mulig. De er alle i én akkord. Det er sant. Men er det ikke bare én til?”

¹¹¹ “Vel, hva skal du med én til, når fire hundre gir sitt samtykke på én gang?”

¹¹² Men den mannen, langt nede i sitt hjerte, hadde Gud. Og han visste at det var noe galt med det. Ja, sir. Han visste at det var noe råttent. Hvorfor? La meg si dere . . . Det er ikke nevnt i Skriften, men her er hva jeg forstår. Jeg vet at—at Josafat visste at den hykleren der nede, Akab, at han ikke hadde det rett med Gud. Og Elias hadde profetert Guds Ord til ham. Og hvordan kunne Gud velsigne det Han hadde forbannet? Amen.

¹¹³ Jeg sier det samme i dag, venn. Og den levende Guds Menighet, som står trofaste mot Gud, vil si det samme. Du kan ikke blande olje og vann sammen og kalle det frelse. Du kan ikke det. Du må atskille deg, broder. Noe må skje. Hvis det er noe håp igjen, må vi gjøre noe, og gjøre det raskt; for tiden for Bortrykkelsen nærmer seg.

¹¹⁴ Ting begynner å hope seg opp, alt mulig, og menigheten er så langt unna. De leser alle slags magasiner, bøker, historier og alt mulig. I dag kunne jeg gå til en . . . Jeg kan gå til en menighet, og jeg kan si: “Åh, hvor mange vet . . .” De kjenner hver eneste salme, etter en av disse store vekkelsesmøtene. “Nå, hvilken—hvilken side står en bestemt salme på?” De vet det. De vet hvem det er. De vet hvem som stiller som presidentkandidat, og hvem som stiller opp for *dette*, og hvor mange filmstjerner som har giftet seg, *dette* og *det* og *hint*. Men de vet ingenting om Guds Ord. Slik er det. Så vi gir deres gl- . . . Og, likevel, bekjenner de seg til å være kristne.

¹¹⁵ Og det er ikke folkets feil. Det kommer bak fra plattformen, det kommer derfra. Helt riktig. Det kommer bak fra plattformen. De lærer dem alle slags rytmer, og alt slags *dette* og *det*, og

organisasjoner, og hvordan lage ungdomsgrupper, og alt mulig slikt. Jeg lurer på om det har ført til noe. Ikke noe imot det, men jeg lurer på om det er det Gud krever.

116 Når Jesus sa: “Uten at et menneske blir født av vann og Ånd, vil han på ingen måte komme inn i Guds Rike. Den som vil for- . . . vil følge etter Meg, han må fornekte seg selv, og sine egne verdslige fornøyer, ta opp sitt kors og følge etter Meg.” *Kors* er et symbol på “død, lidelse”. “Den som vil være en kristen, han må gi avkall på sine egne tanker. Han må gi avkall på sine egne gjerninger. Han må gi avkall på alt, fornekte seg selv og ta opp det hellige korset og følge Meg hver dag. Den som vil komme etter Meg, han må gjøre det.” Det var det Jesus sa.

117 Men i dag sier vi: “La alle ha det moro. La alle klappe i hendene. La alle rope: ‘Halleluja!’ La alle gjøre *dette*.” Åh, vi har bare en masse spetakkel! Amen. Gud . . . Vi gir ut disse nye sangene og synger dem så raskt, så det ser ut som vi skal løpe gjennom veggen med dem, eller noe lignende.

118 Når, jeg tror, hvis vi ville syng *Nærmere Deg, Min Gud*, ville det vært mye bedre for Menigheten; de gammeldagse salmene.

119 Tar inn en masse dansebandfolk, en gutt fra et danseband her oppe som spiller, kvelden før, og denne kvelden er han over her og spiller i den levende Guds menighet? Det er en vederstyggelighet i Guds øyne. La først denne mannen prøves, og la ham frembringe frukt, som er omvendelsen verdig, for å vise at han står rett med Gud.

120 De bringer jazzens verden rett inn på plattformen. De bringer Hollywood, glamorøs forkynnelse, rett inn på plattformen.

121 Vel, satt jeg ikke i deres vakre by, for noen uker siden, i Louisville, Kentucky? Mitt hjerte ble knust, da de alle satt der og ville se Guds mirakler; og så snart du forkynte Evangeliet, hadde de fått nok på et øyeblikk, og snudde seg og gikk ut av bygningen. Ja visst. De vil ikke ha Det. Deres hjerter er forherdet. De går ut; og mange av dem, til og med protestanter, som går til protestantiske kirker. Men de hadde blitt fylt . . . fylt så fulle av glamour og alt det der, med sludder og kirkelighet, inntil de ikke vet noe om den levende Guds Ånd. “Har en form for gudsfrykt og fornekter dens Kraft.”

Hvilken tid vi lever i. Følg med hvordan det forenes.

122 Josafat sa: “Jeg vet, Akab. Der er dine fire hundre predikanter. De er alle sammen stramme karer, alle sammen er velkledde og håret er gredd pent, og alt mulig, uansett hva de er. De kan ha sine D.D.-er. De kan ha alle slags grader. De kjenner kanskje Skriftene, fra A til Å. Men har du ikke én til, et sted? Er det ikke bare én til, et eller annet sted?”

123 Han sa: “Ja, det er én til, men jeg hater ham.” Slik er det. Slik er det. “Jeg hater ham.” Husk, Akab var en religiøs mann,

og disse var religiøse lærere, men de hatet denne mannen som hadde Sannheten. Sa: “Jeg hater ham.” Sa: “Han skriker alltid ut noe imot meg.” Hvordan kunne han la være å gjøre det, når Guds Ord hadde fordømt ham?

¹²⁴ Hvordan kan du tie, hvis du er en Guds mann, eller en Guds kvinne, og du vet og ser synd og slike ting, belastet og nedtyngt, og alt mulig slikt; og se menneskesjeler gå til helvete; millioner om dagen; og forbli stille? Du kan ikke gjøre dette.

Noen sa til meg her om dagen, sa: “Tror du at du kan stoppe det?”

¹²⁵ Jeg sa: “Nei. Jeg kan ikke stoppe det, for Gud sa det. Men en dag, ved Doms-Skranken skal de ta frem storskjermen, slå på kameraet der oppe, og båndopptakeren vil bli satt på. Og jeg kommer til å stå og høre på det; jeg vil høre stemmen min advare mot det. Gud vil dømme meg når min stemme kommer imot det.” Ja, sir. Når vi ser dette livet, denne generasjonen, gjeninnført der ved dommen. Ja visst. Vi lever i en forferdelig tid. Og der er det.

Og vi ser ham gjøre . . . han sa: “Er det ikke én til?”

¹²⁶ Han sa: “Ja, men jeg hater ham, for han profeterer alltid ondt imot meg.”

¹²⁷ Hvordan kan han unngå å forkynne de harde tingene, når han ser hva som skjer? Å se Akab leve slik han gjorde og oppføre seg som han gjorde, og lede folket til den tilstanden.

¹²⁸ Hvordan kan en Guds mann, eller en Guds kvinne, unngå å rope ut og irttesette synd fra alle kanter? Når de ser disse lunkne og glamorøse predikantene og lærerne og så videre som dette, lar folk gå til helvete, i milliontall, under forførelse; mange av . . . selv i hellighetens folk. Jeg snakker ikke så mye om metodister og baptister, og slikt som det; de har det også. Men det er rett i dine egne rekker.

¹²⁹ Du store, kommer til plattformen og ser ut som alt annet enn kristne, lever som alt annet, på tvers av landene og slikt, så kaller de det “religion”. Det er en religion, men det er langt fra Herrens frelse. Det er riktig. De har bare folket inn i en hel masse entusiasme. Så, så snart den lille entusiasmen går over, så, før du vet ordet av det, kan du ikke finne en eneste av dem; menigheten står tom. Broder, hvis en mann elsker Gud, vil han fylle sin plass i menigheten, hver gang. Han kan ikke holde seg unna den. Det er riktig.

¹³⁰ Nå, følg med bare noen få minutter. Jeg skal prøve å skynde meg, komme rett til poenget nå, for tiden min flyr av gårde.

Legg merke til, så sa han: “Men finnes det ikke én til?”

¹³¹ Han sa: “Ja, men jeg hater ham. Han profeterer alltid imot meg. Han sier onde ting imot meg.”

“Ja vel”, sa, “gå og få tak i ham”.

Han sa: "Han heter Mika."

¹³² Men denne mannen hadde nok religion til å vite at disse karene ikke hadde rett.

¹³³ Og ethvert menneske som noen gang har blitt berørt, det minste, av Guds Ånd, vet at disse tingene, som kalles kristendom i dag, ikke er riktig. "Du kan ikke elske verden, eller tingene i verden. Hvis du gjør det, er ikke Guds kjærlighet i deg." Bibelen sier det.

Hør nå her. Han sa: "Gå og hent ham." Og de gikk over.

¹³⁴ Og så sendte han en liten budbærer i vei, kanskje menighetens diakon, eller noen, som gikk bort dit og sa: "Hør nå her, Mika, vi skal føre deg over hit foran Akab og Josafat. Nå, de sitter begge der ute, og de er store menn nå. De er lærere, og de er lærde. Og de har sin grad, og så videre. Og alle våre presteskoler, alle våre menigheter her, er helt enige om at dette er Herrens vilje. Si nå det samme som de sier, og jeg skal si deg, at du vil kle deg bedre og kjøre i en Cadillac-bil. Jeg sier deg, du vil bli en stor mann hvis du gjør det. Ja, sir. Du vil ha fremgang."

¹³⁵ Mika sa: "Så sant Herren Gud lever, jeg vil bare si det Gud sier." Amen. Ja. Åh, det er en mann etter mitt hjerte. "Jeg må kanskje spise brød og vann", som han gjorde, "for å gjøre det". Han ble kanskje slått på det ene kinnet og det andre, og slikt, men han fortalte Sannheten og sto ved den. Gud stadfestet at det var Sannheten. Han var ikke så populær, men han kjente Gud.

¹³⁶ Førte lille Mika over dit. Han sa: "Ja vel, Mika, hva sier du om det?"

¹³⁷ Han sa: "Bare dra opp. Bare dra opp." Sa: "Dra opp i fred. Sett i gang, ha fremgang, det er det jeg vil at du skal gjøre. Men jeg så Israel som sauer, uten en hyrde, spredt utover fjellene. Slik er det", sa han.

¹³⁸ Og da han hadde gjort det; vendte Akab seg mot Josafat og sa: "Hva var det jeg sa? Den holy-rolleren . . ." eller, hva, unnskyld meg, eller, hva enn det var; den karen sa: "Det . . . Hva var det jeg sa? Den karen ville bare profetere ondt—ondt imot meg. Hva var det jeg sa? 'Han ville bare fordømme menigheten vår og fordømme forkynnerne våre og fordømme vår form for religion.' Hva var det jeg sa? Han ville si det. Jeg kjenner ham. Jeg kjente faren hans før ham." Amen. "Jeg kjente faren hans før ham." Hm—hm, ja, sir, en ekte Guds mann. Sa: "Jeg visste han ville si det."

¹³⁹ Og så sa han: "Ja", sa: "Jeg så Israel som sauer uten en hyrde, spredt utover fjellene." Og så da sa han: "Jeg s- . . ."

¹⁴⁰ Og så en av de karene som hadde de store hornene, som skulle drive dem ut, en predikant, gikk bort og dro lille Mika rundt, og slo ham på munnen så hardt han kunne, sa: "Hvilken vei gikk Guds Ånd da Den gikk ut av meg? Hvis du vet det."

141 Sa, han sa: “Vent til du sitter i fengsel her borte, og du vil vite hvilken vei Den gikk.” Det er riktig.

142 Vent til Russland står her ute, tar over nasjonene og slikt som det, og dette landet, på grunn av dets frafall, og dere vil se hva som var rett og galt. Det er riktig. Du vil se om din lunkne religion vil lønne seg eller ikke.

143 La denne nasjonen komme til tårer, ikke komme til latter og drama. La denne nasjonen komme på sine knær, i omvendelse. Det er det vi trenger. Ikke en vekkelse, for å få en hel masse mennesker inn i menigheten. Vi trenger å stenge alle sprit-utsalg, stoppe all sigarettøyking, rive ned fabrikkene. Lansere en ekte, gammeldags kampanje av Hellig Ånd; hvor menn og kvinner, dag og natt, ligger på sitt ansikt og gråter. Jeg sier dere, det vil bli det beste tilfluktsstedet denne nasjonen noen gang har hatt. Det er sant.

144 La Branham Tabernacle slutte med sin dårskap. La det komme tilbake hit ved alteret og få det rett med Gud. Gjør opp med naboene, og så videre, og få det rett med Gud. Dere vil ikke ha flere krangler og uroligheter; det vil være et sted som tiltrekker seg hele verden. Det er riktig. Nå, det er sannheten.

145 Så sa han: “Hvilken vei gikk Guds Ånd ut fra meg?”

146 Og Mika sa: “Jeg så Gud, og Hans hær, Hans råd, sitte i Herligheten.”

147 Du vet, Gud har et råd Der oppe, en gang iblant. Han—Han kaller inn Sine—Sine Englevesener og holder et—et råd, en gang iblant, oppe i Himmelen.

148 Og han sa: “Jeg så Ham sitte på en Trone, og hele folket sto på høyre og venstre side av Ham.” Og sa: “De diskuterte: ‘Hvem kan vi sende ned, for å forføre Akab, så han drar ut hit og oppfylle Elias profeti? Gud hadde sagt dette, hva som skulle skje, så vi vil bare se hvem som kan dra ned.’”

149 “Og en løgnens ånd kom opp nedenfra”, selvfølgelig, opp fra helvete, “kom opp foran Gud og sa: ‘Jeg vil dra ned, og jeg vil gå inn i disse predikantene og få dem alle til å profetere en løgn.’” Åh, det gjorde dem målløse. De følte seg underlig ved det, da: “De sa: ‘Jeg vil gå ned og få disse predikantene, alle sammen, til å profetere en løgn.’” Og han gikk ned og gikk inn i disse predikantene, og de begynte å profetere en løgn.

150 Og, broder, den samme Gud hersker på den samme Tronen i dag. Og den samme løgnens ånd har gjort det samme i dag, profetert løgner.

151 De sa stadig: “Fred, fred, fred”, etter første verdenskrig.

152 La meg vise deg hvor det kom fra. I den første verdenskrig, da Frankrike, der borte, vendte seg bort fra Gud, i dem glade nittiårene, og begynte . . .

153 Nå skal jeg komme litt inn på moral, så bare sitt helt stille i noen få minutter.

154 Hør her, der tilbake, i begynnelsen, over i Frankrike, det var der urenhet og skitt begynte. Hvis det noen gang har vært et rottehull i verden, er det Paris, Frankrike. Og jeg har omtrent reist overalt, og det er det verste stedet jeg noen gang har sett. Og London, England er ikke noe unntak. Og De forente stater kommer helt på linje med det. Det er riktig. Der er de.

155 Hver gang kvinners moral faller, ødelegger man ryggraden i nasjonen.

156 Når man reiser over, til deres land, og sier at man er en misjonær, liker de ikke . . . Sier: "Hva vil du si at vi skal gjøre, hvordan syng skitne sanger om våre koner, eller om våre jenter? Skal du fortelle oss hvordan skille oss fra konene våre? Lære oss hvordan drikke whisky og gjøre slik vi gjør?" Det er dette vi er.

157 Vi kaller oss selv den religiøse nasjonen, den kristne nasjonen. Vel, disse "hedningene" i Afrika kunne lære oss moral, hvordan leve. Det mest råtne stedet, i De forente stater, eller, verden, omtrent, er denne nasjonen, hvordan den har blitt. Jeg er en amerikaner, ja visst. Men, broder, jeg kan ikke gjøre noe annet, enten det er foran Akab eller Josafat . . . Og jeg må fortelle hva Gud sier er Sannheten. Det er det menigheten trenger å stå for i dag. Hvis det står mellom nasjonen og Gud, er det Gud, alltid. Ja, sir.

158 Legg merke til, i Frankrike startet de med all sin råttenskap, og i det livet de levde der borte. Og så sendte Gud Tyskland inn til dem, for å gi dem litt bank. Så dro vi bort dit for å redde dem. Og så snart vi gjorde det, og vant krigen, sendte tyskerne tilbake, fikk fred med Frankrike, vendte de seg til Gud? Nei, sir. Kvinner, vin, utskeielser, synd og urenhet opp til randen.

159 Hva gjorde de så? Hva skjedde? Det var her han begynte. Djevelen satte opp hovedkvarteret sitt der. Det var der han begynte, rett der, for å demoralisere verden, fra Paris, Frankrike.

160 Så, hvis du legger merke til, han kunne ikke komme inn hit gjennom tjenesten, så det han gjorde, var å komme inn i Hollywood her ute. Han satte opp sitt Holl- . . . Han satte opp hovedkvarteret sitt her borte i Hollywood. Djevelen landet her, for noen få år siden, femten eller tjue år siden, med sin store hær, og dro, slo til i Hollywood, California. Og han har invadert De forente stater med sine demonkrefter. Riktig. Alle våre moter kommer fra Paris. De får det inn til Hollywood, på skjermene. Disse små jentene og små guttene, og slikt, går ut her, de ser på disse kinofilmene.

161 Fine små barn, fine, små tenåringer, ingenting imot dem. Gud velsigne deres små hjerter. Hjertet mitt blør for dem.

162 Og rett her i byen snakket jeg med min . . . en av . . . gutten min, her om dagen. Han sa: “Pappa, hvis det bare var noen gutter rundt der, i byen, som hadde Den Hellige Ånd”, og så videre. Lurer du på hvorfor jeg reiste til Denver, Colorado, eller et eller annet sted som det? Få barna mine til et sted hvor det er en gruppe mennesker som roper ut til Gud; det er det vi trenger, broder.

163 Dette landet, denne nasjonen, denne byen, dette stedet, har blitt så demoralisert, at det er sørgelig. Hvis jeg bare kunne uttrykke akkurat nå det jeg absolutt vet er sannheten, rett her, det ville ikke engang være presentabelt for en blandet forsamling. Eller, rett her i denne byen akkurat her; ikke bare her, men andre steder, overalt, begynner det å komme en, ganske enkelt . . .

164 For hvorfor? Folket . . . Hør her, venner, det er blitt så utspekulert. Det har kommet inn så snikende, at det bare kveler deg. Djevelen pleide å være i moter. Han gikk kanskje ikke av moten, men han trakk seg ikke ut av virksomhet, det kan jeg si dere. Han er fortsatt i virksomhet.

165 Se i dag. Vi tar, som jeg sa for en stund siden, om den lille damen, en liten jente med en rose. For eksempel, rosen, den er vakker; den er der for å bli sett på, det er sant. Og det er akkurat som menigheten, den er der for å bli sett på. Som en vakker, liten kvinne, hun er der for å bli sett på. Det er riktig. Men hvis hun . . . Hun er fin, det vil si, hun er for mannen sin, hun—hun er helt i orden. Men hvis hun ikke har det moralske sverdet som stikker ut der, for å beskytte seg, blir hun en vanære for samfunnet og mennesker; blir så simpel og skandaløs og råttent at hundene ikke ville se på henne. Det er riktig.

166 Og det samme med den levende Guds Menighet. De går ut her og prøver å glamorisere og pynte seg opp, og oppfører seg som . . . De kler av kvinnene sine her, rett . . . og folk innser ikke at disse djevlene invaderer hjemmene deres.

167 Rett i nabolaget mitt her om dagen, en ung dame, som jeg synes er en fin kvinne, og hun er en gift kvinne, har et barn, og den lille kvinnen kom ut der, menn kom nedover veien for å gjøre noe arbeid, og denne lille damen gikk ut der med de bitte små klærne på seg, var fryktelig.

168 Dette er en fryktelig morsdagstale, men, min broder, la meg fortelle deg noe: Mor, kom tilbake til å være mor igjen!

169 Til og med en bitte liten gutt som besøkte nabolaget vårt, kom inn og fortalte oss om det: “Se der ute.”

Jeg sa: “Vel, det er ingenting.”

170 Kvinnen er en god kvinne. Jeg sier ikke at hun er demoralisert. Men, saken er at det er en sta, uanstendig ånd over henne, som får henne til å gjøre det, og hun vet det ikke.

171 Hvorfor i all verden ville en mor, eller noen, ønske å ta på seg de små, vulgære klærne, og sprade rundt foran menn? Du er pen, søster. Du er pen, mor. Jeg takker Gud for dere. Men, du er pen, men hvis du ikke har Den Hellige Ånd der for å beskytte disse dydene, hadde det vært bedre å være så stygg at ingen ville ha sett på deg, og kommet til Himmelen. Det er riktig. Det er sant. Vær forsiktig med hva du gjør; disse dydene.

172 Nå, hva det er, djevelen har kommet inn, og han har fortalt folket disse tingene. Han har kommet inn i predikantene; han tar etter Hollywood. Jentene og de unge damene, de tar etter Hollywood. Det beste de har i landet i dag, det mest umoralske du kan høre, er snakk om; alt pratet på radioen.

173 En eldre kvinne som frøken Kay Starr, ikke noe imot henne; men å se en gammel kvinne, femti år gammel, og alt, med klærne så tettsittende på henne, som om hun var presset inn i en melpose. Jeg sier ikke det som en spøk, for jeg taler imot de tingene. Men en kvinne som oppfører seg slik, og står fram og er et forbilde for unge, amerikanske kvinner, det er en vanære for nasjonen vår. Det er djevelen.

174 Karer som Arthur Godfrey og dem løper rundt her, gjør de tingene de gjør, og de mest kjente mennene i landet liker det, og, ja, det er en skam.

175 Halleluja! Sier det fordi jeg føler at Den Hellige Ånd er her. Invasjonen er i gang, det sprer seg fra hus til hus, fra sted til sted, fra kirke til kirke, fra mann til mann.

176 Barn, i Jesu Kristi Navn, reis dere med vekkelsens moralske standard og Herren Jesus Kristus, og si: "Jeg vil ta veien med Herrens foraktede få." Ja, sir. "Jeg vil være en ekte mor." "Jeg vil være en ekte pappa."

Når hele verden, og over det hele, alt omkring
min sjel svikter,

Da er Han alt mitt håp og støtte.

For på Kristus, den solide Klippen, står jeg;

Alle andre grunner er synkende sand,

Alle andre grunner . . .

177 Hva forårsaket alle disse tingene? Hva har fått forkynnere til å oppføre seg slik? Hva fikk predikanter til å profetere denne løgnen til folket?

178 Hvorfor var det, for mange år siden, at dere metodister . . . Da gamle John Smith ble brakt til talerstolen sin, for å forkynne Evangeliet, og han holdt en kort preken på fire timer. Og han sa: "Problemet er at mitt hjerte brister." Han sa: "Metodistdøtrene har til og med ringer på fingrene."

179 Og i dag er de kledd i shorts og små, uanstendige klær. Og de vil være fullstendig nakne om fem år til, hvis noe ikke blir gjort. Hva har skjedd med dere metodistpredikanter, dere

campbellitter, dere baptister? Ja, sir. Det er djevelen, som har kastet ned sine krefter, og han har sine små djevler her ute.

¹⁸⁰ Og dere innser det ikke, dere som røyker sigaretter, dere kvinner, og gjør slik dere gjør der ute, og drikker og holder på slik dere gjør, du innser ikke at du forgifter systemet ditt, og ødelegger hele generasjonen som kommer etter deg, hvis det er noe slikt. Åttifem prosent større sjanse for å få kreft, ved å røyke sigaretter, og du går bevisst rett inn i det. Og menighetene godkjenner det.

¹⁸¹ I en stor baptistmenighet, her nylig . . . Jeg lar baptistene få gjennomgå. Jeg har rett til det; de lener seg litt til den kanten jeg kommer fra. Men da de måtte ha pause mellom søndagsskolemøtet og forkynnesmøtet, for at pastoren og alle kunne gå ut og ta en røyk, og gaten var full av menn og kvinner som røykte sigaretter. Djevelen har gjort det. Det er riktig.

¹⁸² Så, her i vår egen by, en av våre mest fremtredende forkynnere, rett her nede i New Albany, i denne parken, at en av våre fremtredende forkynnere i byen leder et program for kvadriljedans, for å bringe menn og kvinner inn på plattformene.

¹⁸³ Det spiller ingen rolle hva verden sier, jeg bryr meg ikke om hvordan du prøver å snakke det bort; broder, det er ingen livskraftig mann som lener seg mot en annen manns kone, uten å føle noe. Du vet at det er sannheten.

¹⁸⁴ De har tatt kvinnene våre og kledd av dem; der ute på kontorene, og kjører taxi, og opp og nedover gaten. Når de burde være hjemme, ved komfyren, lage mat og gjøre i stand middagen.

¹⁸⁵ Hva er det? Det er djevelen. Invasjonen er i gang. Jeg sier ikke noe om *denne* personen eller *den* personen. Jeg sier at det er urene ånder som inntar folket og driver dem rett inn i det. Invasjonen av De forente stater.

¹⁸⁶ Menigheten er erobret. Menigheten er inntatt av djevelen. Der tilbake . . .

¹⁸⁷ De tar inn en gutt nå, når han kommer til et seminar, det første han må lære, er å få gradene sine. Han må ta psykologi. Han må ta teologi. Han må undervise, få alle slags ting indoktrinert i seg. Hvis han ikke har en virkelig fin utdanning, hvis han ikke er så smart og intelligent som mulig, så vil de sende ham på dør; han oppfyller ikke kravene. Hva skal han gjøre? For å gå ut her og presentere en liten politisk tale, så og si, en kirkepolitisk tale, til en gruppe mennesker, en gjeng med døende menn og kvinner.

¹⁸⁸ Å Gud, send oss noen gammeldagse, sassafras-påvirkede menn som ikke vet forskjellen på A og B, som kjenner Herren Jesu Kristi oppstandelseskraft, som vil forkynne omvendelse, og sende menn og kvinner til alteret, så de kan elske Herren Jesus. [Tomt område på lydbåndet—Red.]

189 Det er en vanære. Han har invadert seminarene. Han har invadert menighetene. Han har avkledd kvinnene våre. Han har ført våre menn til et punkt hvor du ikke kan fortelle dem noe. Og menn og kvinner, jeg tror . . .

190 Du sier: "Vel, kvinnene." Ja, og dere menn som tillater deres koner å gjøre det, det viser hva dere er lagd av. Det er helt riktig. Ja visst. Det er en skam. Det er leit.

191 Og så når det gjelder predikanten. Predikanten står på plattformen, i dag, på en moderne talerstol. Står der inne, med sine folk foran seg, og forkynner om alle andre slags mulige ting utenom omvendelse og synd, og Kristi robuste kors. Ja.

192 Når du legger fram fakta; vil folket komme for å høre deg, i evangelisk møte. Du prøver å komme til saken og forkynne Evangeliet, og få folk til å omvende seg og få dem på rett kjø. De reiser seg og går ut, de trenger ikke høre på Det. Nei, det gjør de ikke. Men, brødre, de vil måtte omvende seg eller gå til grunne.

193 Demoner! Du går til skolen; det har invadert skolene. Se deg rundt, over landet i dag. Hør nå her, dere, dere protestanter. Hør her, det er fire store katolske skoler og slikt, som er bygget i dag. Hvorfor er det slik? Dere senker standarden.

194 Ikke noe imot katolisisme, selv om jeg ikke tror på det. Jeg er helt og holdent protestant. Det er helt riktig. Kan bevise at de ikke . . . Du kan ikke diskutere med dem. De sier: "Vi bryr oss ikke om hva Bibelen sier. Vi vet hva kirken sier."

195 Gud er i Sitt Ord. Det er *her* Gud er.

196 Men noen av katolikkene, som holder seg til kirken sin, vil gjøre deg til skamme, som en protestant. Hvis du bare ville holde deg til Bibelen, slik de holder seg til kirken sin. Riktig. Men, de tar feil. Jeg kan si det under den Allmektige Guds myndighet, at de tar feil. Absolutt.

197 Og dere protestanter gjør feil, slik dere oppfører dere, for dere vet virkelig bedre, og dere gjør det. Det gjør deg til en hykler. Ja visst, det er invasjonen; menigheter gir etter. Og nå, i stedet for . . .

198 Kirken, prøver å gjøre kirken vakker, bygge en større kirke, sette store spir på den, flotte, store pipeorgler, og prøver å etterligne Den katolske kirken i alt. Du ønsker ikke å etterligne Den katolske kirke, hvis hun er dømt til å gå fortapt. For, det er SÅ SIER HERREN, hun er dømt til å gå fortapt. Og følger du etter henne, går du samme vei som henne.

199 Men det vi trenger i dag, er ikke en stor kirke, et stort spir, men et gammeldags alter der syndene blir fortært, under innviede bønner fra menn og kvinner som elsker Herren Jesus Kristus. Du vet det. Det er det vi trenger. Hør meg, venner. Hør meg. Det er kjærlighet.

200 Tiden min er ute. Jeg ønsker bare å dvele ved det, hvor, bare, jeg kommer tilbake til det, litt senere, til denne invasjonen, hvor langt det har gått. Det har invadert. Det har invadert nasjonene våre. Det invaderte De forente stater.

201 Husk nå, jeg har aldri stemt i hele mitt liv, ser dere, det er ikke noe å skryte av, det er min amerikanske fødselsrett, hvis jeg ønsker å gjøre det. Men jeg verdsetter vennene mine for mye, til å sette dem inn der. Hør her, jeg har sett dem gå inn som fine menn, komme ut som skurker, og jeg vil ikke ha det.

202 Jeg har én ting. Jeg bygger en plattform her for én Person, som er Kandidaten, og det er Jesus Kristus, og Ham alene. Jeg gir min tid til Ham. Det er riktig. Og hvis jeg kan få ryddet opp i menigheten, vil resten av verden ta hånd om seg selv. Det er riktig.

203 Men la meg fortelle deg, da herr Roosevelt (Mannen er død, la ham hvile, jeg håper han gjør det.), kom inn og satt tre eller fire valgperioder, og tok over, bare forstadiet til et diktatur, jeg kan bevise det for dere i Skriften, der jeg sa at det ville finne sted. Det er riktig. Vi har ikke noe mer Grunnlov, den er knust, alt er helt ødelagt. Republikanerne er like ille, den ene er ikke noe bedre enn den andre.

204 For ethvert rike kommer til å bli knust, men Jesu Kristi Rike skal bestå og regjere for evig. Det er riktig. På . . . Daniel så Klippen som ble hogd ut av fjellene, og traff den politiske verden der og knuste den til støv, slik som det, som hveten på treskegulvet om sommeren. Men den Klippen vokste til et stort fjell som spredte seg over hi- . . . fylte hele himmelen og jorden. Slik er det.

205 Den politiske verden er borte. Nasjonen vår er brutt sammen. Husk det, at broder Branham sa det, SÅ SIER HERREN. Nasjonen vår er ødelagt. Den vil aldri reise seg. Hun er ferdig, som alle de andre nasjonene. Det er den største nasjonen i verden, som står i dag, men det er selve djevelens frø som har blitt plantet inn i hjertene til folket; hvordan det kom inn i Hollywood, hvordan det kom inn i folket, og utviklet seg til *dette*. Og du kan ikke fortelle dem noe.

206 Sett inn en president der oppe som vil prøve å legge ned whisky, nå og gi forbud, se hva som vil skje. Han ville blitt skutt, to timer etter at han kom inn der. Ja visst, han kan ikke klare det; hele verden er imot ham. Ja, sir. Du kunne ikke gjøre det.

207 Hun er ferdig. Hun er invadert, og kommunismens ånd har tatt over.

208 Gå til skolene våre i dag, se på skolebarna våre. De små barna våre som går på skolen, dere burde bare vite hva som skjer. Små jenter her nede på skolene, og ting som det, i en alder av fjorten og femten, deres mamma sendte dem på skolen, ødelagt moralsk, mentalt, stoffmisbrukere, narkomane, sigaretttrøyker, alt annet

slik som det; i en veldig lav alder, de små barna som det. Det ville være like vanskelig å finne en jomfru blant noen av dem, som det ville være å finne en nål i en høystakk, når de har med tepper til stevnemøter med guttene, og legger seg langs elvebreddene og alle andre steder.

²⁰⁹ Og jeg kan bevise det for dere, mine venner. Jeg ville ikke sagt det på talerstolen, hvis jeg ikke visste hva jeg snakket om. Om skoler rett her i fylkene våre—våre, rett her i disse fylkene, med de små damene som kler seg, vet ikke . . . forteller mødre sine at de drar til forskjellige steder, og møter gutter og til og med prostituerer seg på gatene i Louisville (Hva er det?), og synger i kor.

²¹⁰ Fordi, de ble presentert for et lite, sosialt Evangelium der, der predikanter står og snakker om små, ubetydelige ting og bitte små historier fra Bibelen, eller noe lignende, i stedet for å forkynne omvendelse og føre menn og kvinner til alteret.

²¹¹ Faren hennes går inn om kvelden og tenner på sigaren sin, tar et glass øl og setter seg ned og drikker det. Mor er ute, hele dagen, med en gjeng med kvinner i en eller annen kortklubb, noe selskapeleg som det. Hvordan kan du forvente at barnet blir noe annet?

²¹² Hør her, det miljøet du lever i, det er hva du er.

²¹³ Ta for eksempel en ung jente, en ung gutt, la dem være her ute, la dem vanke sammen med noen. Ta for eksempel en mann, jeg kan for eksempel ta gutten min, la ham være ute en dag med noen; når jeg kommer hjem, kan jeg alltid fortelle deg hvem han har vært sammen med. Ja visst. Se, det miljøet, den ånden griper tak i ham.

²¹⁴ Går du inn i en menighet, der alle . . . går du inn i Hellige Ånds menigheter, eller—eller pinsemenigheter, kaller de det. La alle være . . . Åh, de løper og rykker hodet fram og tilbake, pastoren gjør det; se hele menigheten begynne å gjøre det samme. La mennene, folket, reise seg og—og bare lage et forferdelig spetakkel, eller noe annet; se hele gruppen gjøre det. Gå inn på et sted hvor pastoren er virkelig stiv og kald; se hvordan hele gruppen er det. Du kommer inn i det miljøet.

²¹⁵ Ta for eksempel en mann, som er en god moralsk mann, og la ham gifte seg med en liten kvinne som ikke er verdt fem øre; det varer ikke lenge, før han ikke er verdt fem øre heller. Det var det som skjedde med Akab. Ta det samme, omvendt, la en fin, liten kvinne gifte seg med en mann som ikke er verdt fem øre; før du vet ordet av det, gjør hun det samme som han gjør.

²¹⁶ Hvordan jeg kunne fortsette, denne morgenen, og fortelle om små, ødelagte hjem og slikt som det, der nydelige små mødre slo lag med en alkoholisert far, og slikt som det, og tenkte de kunne gjøre noe med ham, og nå drikker både moren og alle sammen og holder på. Det er miljøet.

217 Hva er det? Det er djevelen. Det er djevelen, invasjonen. Han feide inn over denne nasjonen, som en brølende løve. Han slo seg ned her på det beste stedet de hadde, i Hollywood. Han sa: “Jeg kan få filmene hit inntil fjernsynet kommer på, da vil jeg få tak i dem.” Og han satte seg ned der.

218 Og menighetsfolket, i stedet for å legge ned forestillingene og ikke la barna gå, så gir de dem ti cent på en søndag ettermiddag og sender dem ned dit, slik at de kan være med på et lite selskap for å spille kort, være ute for seg selv og drive rundt. Åh, for en skam. Nå skrur de bare på fjernsynet og ser på alt det skitne, råtne sludderet som finnes i verden, på den. Det er riktig.

219 Jeg har ingenting imot kino. Jeg har ingenting imot tv. Det er de råtne greiene som er på det. Det er hva det er. Hvis man hadde bevart det moralsk, hadde det holdt seg moralsk.

220 Du kunne ikke selge gammeldagse knappesko her i byen i dag, i det hele tatt. Kvinner vil ikke ha dem. De vil ha tærne på utsiden. Resten av kvinnene gjør det. Det stemmer.

221 Når du går til kirken, kan du ikke gi dem den gammeldagse religionen, for den andre kvinnen, hun vil ikke, nei, vil ikke ha noe med det å gjøre. Nei, sir. “Jeg trenger ikke dra ned dit. Jeg bare tror, det er alt.” Åh, broder, djevelen tror også. Det stemmer. Du vil omvende deg eller gå til grunne.

222 Nå, beklager; nei, det gjør jeg ikke. Nei, det gjør jeg ikke. Nei, jeg tar det tilbake. Jeg elsker mennesker. Men jeg—jeg—jeg—jeg elsker dere for høyt til å se dere gå hodekulls inn på den måten. Om Gud vil, vil jeg ta dette opp litt senere i uken.

223 Nå, til dere mødre som er mødre, bare et ord til dere før vi går. Gud velsigne deg. Oppdra barna dine riktig.

224 Vi kommer tilbake til denne invasjonen; vi har ennå igjen å gå ut til hjemmene og mange steder, skolene, og ut på steder med det. Vi kommer tilbake til det.

225 Men, invasjonen av De forente stater, har djevelen tatt over. Ikke vær redd for Russland. Russland har ikke noe å gjøre. Vi gjør det selv, vår egen råttenskap rett iblant oss. Det er riktig.

226 Vet du, at De forente stater har flere skilsmisssaker enn resten av verden? Flere skilsmisser; tenk på det. Så fryktelig? Moderskapet har blitt ødelagt. Mødre er ikke lenger hjemme med barna sine, slik de pleide. De må ha en jobb.

227 Her om dagen, snakket en viss kjøpmann i denne byen til meg om det. Disse kvinnene som arbeider i disse offentlige virksomhetene, disse unge, gifte kvinnene med mange små barn. De har barnevakter som tar vare på babyene sine. De jobber på disse offentlige stedene. Sa: “Det var to av dem som sto der, som ble permittert, på deres offentlige kontorer, sa: ‘Ikke bekymre deg. Vi klarer oss, uansett.’”

228 Åh, det vil snart være en tid med prostitusjon. Ja visst. Djevelen har allerede fortalt dem at de er sjefen i huset. De vil tjene sine egne penger. De vil gjøre det de vil. Og prøv å få det ut av dem, hvis du kan.

229 Det er bare én ting som kan få det ut av dem, det er alteret, innfor Jesus Kristus, en gammeldags, tårevåt religion som vil knuse hjertene deres og rive dem i fillebiter, og gjøre dem til det de burde være. Det er riktig.

230 De tror kanskje at jeg bare er en gammeldags person. Men den dagen når du er døende, min broder, søster, vil du innse at jeg fortalte deg Sannheten. Det er riktig.

231 Invasjonen er i gang, stunden er her. Nå, nå, ja, en avgjørelsens stund, også, en avgjørelsens stund, ikke for å komme til menigheten, men en stund for å avgjøre om du skal tjene Kristus eller forbli lunken i menigheten din. Og det er riktig.

232 Det er mange menighetsmedlemmer. Hvis alle med- . . . eller menneskene i Amerika som hevder å være kristne, ville være ekte kristne, gjenfødte kristne, broder, så ville vi vært like trygge som vi ville vært i Himmelen, omtrent, fra kriger og vanskeligheter, ja, sir, sykdommer ville forlate landet, alt annet.

233 Hadde det ikke vært fint å gå nedover gaten og se hvor en dame går forbi, og mannen sier: "Hei, søster? God morgen, broder"? Går nedover, det er ikke . . . Du har ingen bekymringer i verden. Alt er helt fint og flott. Og en kar kommer til gatehjørnet; i stedet for å prøve å kjøre over deg, ville han stoppe og si: "Ja vel, broder. Greit, du hadde . . . Åh, du før meg", ser du, vil heller . . . Ville ikke det vært fantastisk? [Forsamlingen sier: "Amen."—Red.] Vi kommer til å få det, men det er i Tusenårsriket, broder. Dagen kommer snart. Det er riktig. Så nå er vi ikke . . .

234 Jeg var i nabolaget vårt, her om dagen; har ikke noe imot nabolaget vårt, men jeg legger merke til våre små barn. Kona gråt. En bestemt lege i denne byen, den lille jenta hans hang sammen med den lille jenta mi, og de elsker hverandre; inntil de fant ut at navnet hennes var Branham, og at hun var pastor Branhams barn. Det avgjorde saken. Den lille jenta fikk ikke være sammen med den lille jenta mi lenger. "Du store", tenkte jeg, "vel, ja vel".

235 Noen av naboene kom den veien, sa: "Vel, det var helt i orden." Så, de gikk til pastoren sin. Ikke fortell meg. Dere vet, jeg—jeg har en måte å vite mange ting på, ser dere. Så de—de gikk til pastoren sin og sa: "Du vet, det er en mann som bor i nabolaget vårt, som er så god mot barna våre." Sa: "Det er pastor Branham. Han tar dem med ut, kjører dem rundt i sin lille, gamle lastebil, og tar dem med ut."

236 Sa: “Vel, hm, *Kremt!* Vi har ingenting imot pastor Branham. Han er helt i orden, men, ser du, han er bare en annen klasse mennesker enn hva vi er.” Ja. “Vi, jeg–jeg ville foretrekke at dere ikke er . . . du vet, jeg ville liksom ikke . . . Snakk med dem, og vær vennlig, men bare la det bli med det.”

237 Åh, broder! Min kone sto der og gråt. Jeg sa: “Kjære, det er en skillelinje. Jeg og mitt hus, vi vil tjene Herren.”

238 Selv om hele verden svikter; forblir Jesus Kristus! Hvis jeg må bli kalt en fanatiker, selv om mine slekt-. . . mine medmennesker unngår meg, og lignende, vil jeg likevel velge Jesus Kristus. Hold fast i Guds uforanderlige hånd. Når jordiske venner forlater deg, så klyng deg enda nærmere til Ham. Hold fast på Ham.

239 Gud, la meg forkynne som jeg aldri har gjort før. La meg forkynne for døende menn, som en døende mann, selv. La meg forkynne for folket, som om jeg aldri har noen annen prekenen å holde. La meg overbevise dem om å komme til alteret, med ansikter som strømmer av tårer; drar hjem igjen og leve som kristne, og å bo i nabolaget sitt. Slutt med alt dette å boltre seg og løpe omkring og farer opp og holder på; og oppføre seg på *denne* måten, og hisse seg opp over *dette*, og gå *den* veien. Åh, ikke gjør det. Det er djevelen. Disse demoniske åndene kommer på kristne.

240 Husk, disse forkynnerne der nede, det var disse profetene. De var profeter. De var religiøse menn som ofret. De var like så religiøse som dagens lærere, men, broder, de var langt fra å vite sannheten.

241 Ser dere ikke hvor religiøs djevelen er? Djevelen er ikke noen anti-, stor ting som kommunismen, helt imot kristendommen. Det er ikke det. Det er av, åh, vel, av djevelen, ja visst, men det er ikke antikrist. Antikrist er veldig religiøs, veldig religiøs. Det var en religiøs ånd som korsfestet Jesus. Det har alltid vært en religiøs verden, et religiøst folk, som korsfester. Det var det religiøse folket som var imot den sanne Kristus. Det var de religiøse profetene som var imot Mika. Det er det religiøse folket i dag, som er imot Guds Budskap.

242 Husk, jeg har advart dere. Jeg har fortalt dere. Jeg snakker ikke så mye om katolisisme og baptister og metodister; jeg snakker bare om folk som er hellighets-folk, rett ned i disse rekkene her. Se på det i dag, hvordan det gikk gjennom og er i dramaet. Åh, du store. Jeg gikk inn i det, en gang. Og hjertet mitt brister inni meg.

243 Står der oppe med en gammel banjo, klimprer på den gamle banjoen, og gnikker på en gammel fele slik som det: “Er dette Texas cowboy *Så-og-så?*” Jeg har ikke noe imot mannen; men det hører hjemme der ute i verden der ute. Det er riktig. Jeg ville heller stå, broder, uten en eneste ting, av noe, ingenting i det hele

tatt, men bare stå og løfte mine hender og si: "Jesus, hold meg nær korset." Ja, sir.

Jeg vil bære det hellige kors,
Inntil døden setter meg fri,
Så dra Hjem å bære en krone,
For det er en krone for meg.

²⁴⁴ Til dere små mødre her denne morgenen, som har vært ekte mødre, og jeg vet det er mange av dere; jeg tror hver enkelt av dere er det. La meg fortelle dere noe. Gud velsigne dere. Dere er det femte Evangeliet, tror jeg. La meg fortelle dere noe nå for barna deres, bare en liten ting. For, broder Neville vil sannsynligvis tale over . . . om mor i kveld, eller hvem som helst, en av oss som forkynner, ja vel, om mødrene. Men, hør, la meg spørre deg om noe.

²⁴⁵ Husk, da Moses var en liten gutt, var det en mor som ga ham undervisning. Det var en gudfryktig mor som tok lille Moses på sine knær og sa: "Moses", lærte ham alt. Han var læreren hennes, eller, hun var læreren hans, rettere sagt, under Faraos, og sa: "Nå, disse tingene", sa, "Moses, en dag kommer du til å utfri Israels barn. Du er gutten som er kalt. Hold deg selv ren og ubesmittet fra verden, for du er den ene. Du er den ene."

²⁴⁶ Vi kjenner ikke til noe annet sted, der han noen gang gikk på noe seminar, at han fikk noen undervisning i det hele tatt. Han bodde rett i Faraos palass, som var en hedning; men moren hans lærte ham. Det er en ekte mor. Hun lærte ham Herrens bud. Hun fortalte ham hvordan han måtte være hellig. Hun fortalte ham hvordan og hva han måtte leve, og hvordan, hva Gud måtte gjøre, ville gjøre for ham. Og dette fulgte Moses alle hans livs dager.

²⁴⁷ Og enhver god, sann, trofast mor som vil ta sine små barn, istedenfor å sende dem på kino og dans, og så videre som det, og hun vil sette dem på fanget sitt og lære dem om Herren Jesus Kristus.

²⁴⁸ Her om dagen snakket jeg med en mor på telefonen. Og moren sa: "Åh, broder Billy", hun sa, "den stakkars gutten min er i vanskeligheter." Sa: "Åh, han er i så store vanskeligheter."

²⁴⁹ Jeg sa: "Ja, jeg vet om det, kjære søster." Og hun sa: "Han gjør kanskje feil. Jeg vet ikke." Sa: "En sier *ditt* og en sier *datt*. Jeg vet ikke. Men", sa, "uansett om han gjør galt eller rett, så elsker jeg ham." Der har du det: "Jeg elsker ham."

²⁵⁰ Han sa til moren sin, sa: "Jeg har blitt så forført av *dette* og *det*." Sa: "Mor, jeg tror du er omtrent den eneste kjæreste jeg virkelig har; en kvinne som er trofast mot meg og som er knyttet til meg." Det er mors kjærlighet. Det er en ekte mor som legger armene rundt babyen sin. Uansett om han har rett eller galt, går hun rett videre. Og hvis Gud . . . Hvis en mor kan tenke det om sin baby, hvor mye mer vil ikke Gud tenke det om Sin. Ser du? Hold deg rett med Ham. Gå rett.

²⁵¹ Og la meg nå bare fortelle dere om en annen mor, ganske raskt, i Bibelen, før vi avslutter. Det var en mor som het Herodias. Hun lærte datteren sin steppe-dans. Hun ønsket at hun skulle være populær. Og hun danset foran kongen og krevde hodet til døperen Johannes. Historiske kilder forteller oss at sytti av hennes etterkommere, denne piken som danset foran (Herodias' datter), danset foran Herodes; sytti av hennes etterkommere, de døde enten som prostituerte eller i galgen.

²⁵² Den ene moren lærte sin om ting av verden; den andre moren lærte sin om det som hører Gud til. Den ene ble en stor leder og en erobrere, er udødelig blant menneskene i dag; og den andre ble en forførerinne og er i helvete, og førte tusener på tusener med seg. Ser dere hva jeg mener? "Oppdra et barn slik det skal gå."

²⁵³ Og jeg føler virkelig med dere stakkars mødre som sitter her med deres hvite roser på. Det er en Himmel som en mor har gått til i dag, hvor en god, gammeldags mor som levde for Gud, sannsynligvis har gått forbi forhenget. Hun venter på at du skal komme. Det er riktig.

²⁵⁴ Jeg respekterer og hedrer dere der, som bærer de røde rosene. Din mor, hvis du ønsker å gjøre noe for henne, gjør det tre hundre og sekstifem dager i året. Gå til huset hennes og be, og lev for Gud. Det er tingen å gjøre. Og oppdra barna dine. Og når barna dine vokser opp, vil de kalle deg "velsignet", etter at du har gått forbi forhenget. Det er den sanne ånden av moderskap, det er morsdagens sanne ånd. Morsdagen er tre hundre og sekstifem dager i året.

²⁵⁵ Dette er dagen de selger blomster og gir gaver, verden gjør det. Hvis det fortsetter, hvis verden skulle bestå i tjue år til, vil de ha sønnens dager, datterens dager og søskenbarns dager og onkelens dager og alt mulig lignende, akkurat nok til å få verden inn i en kommersiell glamour. Det er akkurat dit det går, rett inn i helvete, i full fart, til ødeleggelse.

Men, dere, Gud velsigne dere, er min bønn. Skal vi be.

²⁵⁶ Vår vennlige Himmelske Far, idet vi ser tilbake, denne morgenen, med våre sinn, der tilbake, for noen hundre år siden, da Josafat sto der ved siden av kong Akab. Og en liten Ånd nede i hans hjerte, som fremdeles var igjen av Gud, selv om han hadde gjort en feil, sa til ham, sa: "Dette er feil. Dette er feil. Det er ikke rent. Det er ikke hellig. Profeten har sagt at disse tingene ikke kunne fortsette slik." Og den lille Guds Ild vekket ham.

²⁵⁷ Og så hadde Du noen til å svare på den lille Ilden, som var Mika, den sanne Guds profet. Selv om han kanskje kom opp dit kledd i filler, selv om han kanskje kom opp dit foraktet, og alle så på ham som en ulveflokk som ser på et lam. Men han fortalte sannheten, selv om han måtte bli slått i ansiktet, selv om han måtte bli kastet i fengsel og mates med sorgens brød og vann. Men likevel, ordene som han sa skjedde, for Du var med ham.

²⁵⁸ Gud, gi, i dag, og vi ser ned i denne Bibelen. Vi ser på kirkebøkene, dekalogene og så videre, i menighetene, ritualene, og se hvordan de gjør *dette, det* eller *hint*. Men la oss se inn i dette sanne Ordet her, og se hva Det sier: “Uten hellighet, skal ingen se Herren. Følg fred og hellighet, for, uten det, skal ingen se Herren. Den som elsker verden, eller tingene av verden, Guds kjærlighet er ikke i ham.”

²⁵⁹ “I de siste dager skal det komme vanskelige tider. Menneskene skal elske seg selv, stolte, forfengelige.” Åh, de store tingene, Herre, som skjer. “Egenrådige, oppblåste, elsker nytelser mer enn de elsker Gud; og underviser dem menneskers bud i stedet for Guds bud; har en form for gudsfrykt, og forneker Den Hellige Ånds kraft” som får et menneske til å bli fylt av Ånden, får ham til å fryde seg, får tårene til å renne fra øynene hans, får ham til å gå ut og be for de syke, får ham til å tale i tunger og tyde, får ham til å profetere. Guds Ånd, den levende Gud, de bare tok Den bort, for å bli en eller annen losje eller noe lignende: “Har en form for gudsfrykt, og forneker dens kraft.”

²⁶⁰ Å Gud, må denne lille forsamlingen, på denne dagen, våkne opp raskt, akkurat nå, før endetiden kommer og griper oss i denne tilstanden. Må vi bli, fornye oss, som Bibelen sier: “Reis deg og rist deg. Og be om den gamle veien, som er den gode veien, og når du finner den, så vandre på den.” Gud, gi at vi kan finne den gamle, robuste veien, så vi kan stå sammen igjen, som hundrevis, og ta hverandre i hendene og synge.

Jeg vil ta veien med Herrens foraktede få.

Jeg har begynt med Jesus, og jeg går hele veien.

Gud, hjelp oss til å leve det og bli det.

²⁶¹ Velsign alle disse kjære mødrene som sitter her, Herre; vel vitende om at de også er mødre, med hvite roser festet på kåpene sine, denne morgenen, som et minnesmerke over en kjær, gammel mor som har gått ut av scenen. Å Livets Mester, velsign dem, Herre. Og må de bli velsignet, også, og må deres barns minner bli som deres er, med moren deres, hvis hun har gått forbi forhenget, til en herlig Himmel. Gi det, Herre.

²⁶² Og en morgen når livet forlater blodårene våre, og våre åndedrag ebber ut, vil forhenget trekkes til side; hun vil komme ned, kanskje, til enden av Jordan, for å hjelpe oss over. Åh, til den herlige dagen når vi setter våre føtter over der, hvor det ikke vil bli . . . Luften vil ikke være forurenset med sigarettøyk. Det vil aldri være en fyllick på gaten. Det vil aldri være en prostituert. Det vil aldri være synd. Det vil aldri være noe som det. Men i den herlige evigheten, vil vi leve i fred med vår Herre Jesus Kristus og våre barn. Og, åh, for en fantastisk dag.

²⁶³ Å Far, midt i dette store mørket, slaget som raser, og djevelen som invaderer landene, og invaderer talerstolene, invaderer

kirkene, invaderer menneskene, invaderer forretningene, invaderer byene, og skolene og hjemmene; Å Gud, hjelp oss å stå, trekke sverdet raskt og kjempe for Gud, som Moses og—og levittene gjorde der nede da synden var i leiren. Hjelp oss, Herre.

²⁶⁴ Tilgi oss nå, og velsign oss. Og bevar oss ydmyke, bryt oss ned, Herre. Å Gud, Du sa: “Den som går ut og sår med tårer, skal sannelig komme tilbake med jubel og bære sine kornbånd.” Å Gud, bryt oss i stykker. Form oss på nytt, Herre. Vi går for mye utenfor veien.

²⁶⁵ Jeg gjør det, selv, Herre, jeg kommer til et punkt hvor jeg tenker på hvor mange som vil delta på møtet mitt. Å Gud, jeg vil at Du skal delta. Kom, Herre! Å Kristus, kom Herre! Bryt meg ned; form meg på nytt. Å Herre, ikke, la meg aldri få disse tingene i tankene mine. Gud, hold dem borte fra meg.

²⁶⁶ Hjelp meg, Herre, å forkynne, som jeg sa for en stund siden, som en døende mann for døende menn, vel vitende om at vi alle må møte Evigheten. Vi må stå foran Deg; når Du ikke er i Ditt vennlige hjørne, når Du ikke står med nåde, når Du står uten nåde; når Du står, vred, for å bringe dom over nasjonene og menneskene som har forkastet og avvist Ditt Barns kjærlighet.

²⁶⁷ Gud, gi meg nåde med Ham i dag, så jeg kan stå trygg på den Dagen. Må kanskje gråte nå, men Du vil tørke det bort, til glede, på den tiden, når Du sier: “Gå inn til Herrens gleder, som er gjort i stand for dere fra verdens grunnleggelse.” Gud, vær med oss nå, og hjelp oss, vi ber, i Jesu Navn. Amen.

54-0509 Invasjonen av De forente stater
Branham Tabernacle
Jeffersonville, Indiana USA

NORWEGIAN

©2024 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Informasjon om opphavsrett

Alle rettigheter forbeholdes. Denne boken kan skrives ut på en privat skriver for personlig bruk eller deles ut gratis, som et verktøy for å spre Evangeliet om Jesus Kristus. Denne boken kan ikke bli solgt, reproduisert i stor skala, publisert på en nettside, lagret i et mottakersystem, oversatt til andre språk eller bli brukt for å samle inn penger uten uttrykkelig, skriftlig tillatelse fra Voice Of God Recordings®.

For mer informasjon eller vedrørende annet tilgjengelig materiale, vennligst kontakt:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org